

07-04-2015 16:00 CEST

Den fortabte søn vender hjem

For nylig så jeg på dansk TV en israelsk dokumentar, "The Good Son", der fulgte en ung mand – Or fra Tel Aviv – på hans rejse mod et nyt liv som kvinde. Første del af dokumentaren havde han selv filmet for at dokumentere de første skridt på rejsen, siden præsenterede han "projektet" for en dokumentarfilminstruktør, som endte med at tage med helt frem til målet: en ny person i en ny krop. Or var universitetsstuderende og boede hjemme hos sine forældre, et ret konservativt middelklassepar i bedste jødiske familietradition, med store følelser og diskussioner omkring spisebordet, men en dyb og ubøjelig kærlighed til deres barn.

Or beslutter at forråde den kærlighed. Han erkender, at hans sande liv er et

liv som kvinde, men kan ikke dele den erkendelse med nogen. Han er ubodeligt ensom og føler, han lever et liv i mørke. Han taler om sine tanker til kameraet, mens han lyver for sin familie, forfalsker et optagelsesbrev fra Oxford Universitet og overtaler forældrene til at betale denne dyre – og ikke eksisterende – uddannelse med deres sparepenge.

Da han får pengene, rejser han med dokumentarfilmskaberne til Thailand og gennemgår en kønsskifteoperation. Hele pakken, han får nye bryster, og pik bliver til skede. Han bliver skåret fra mand til kvinde og får masser af hormoner. Bagefter ser vi Ors arbejde på at finde sit nye udtryk, sin nye stil som kvinde, samtidig med at vi hører hende fortælle forældrene og storebroderen, hvor godt det går på studiet i Oxford.

Til sidst rejser hun hjem og har bedt broderen møde op i lufthavnen, angiveligt for at hente en gave til forældrene. Hun fortæller ikke broderen, at hun selv ankommer, nu som kvinde, men møder op og præsenterer sit nye jeg. Broderen – prototypen på en israelsk macho – falder hende om halsen, men er samtidig i chok. Hans lillebror er blevet en lillesøster, med samme navn, men en ny krop.

Over de kommende uger arbejder hun sig tilbage mod familien, den familie hun har bedraget og hvis penge har betalt hendes transformation, uden at de var blevet bedt om lov. Hun har taget sig retten til at ændre sit liv, men er det sket på et falsk grundlag? Har hun ret til at gøre, hvad hun har gjort? Og har man ret til at bedrage andre, for at nå sit mål, selv når det er så dybtliggende et ønske?

De mest rørende scener kommer, da Or i en offentlig park møder først moderen og så faderen nogle dage efter. Hendes mor holder om sit nye barn og da Or undskylder sit bedrag, siger hun uden vaklen, at intet kan ændre eller tage hendes kærlighed til sit barn. Hun joker med, at det er dejligt Or har fået helt "normale" bryster frem for kæmpepatter og øver sig arm i arm med sin nye datter i, hvordan en kvinde går.

For faderen er det sværere at acceptere. Han græder og siger, han savner sin søn. "Kan du ikke gøre det om?", beder han. Men det kan Or naturligvis ikke og det er jo hele pointen med denne dybt bevægende historie.

Som barn legede jeg selv med min mors smykker og klædte mig ud i dametøj. Det bekymrede vist nogle af mine legekammeraters forældre, men mine egne

forældre tog det meget afslappet. For mig var det så åbenbart heller ikke udtryk for et dybtfølt behov, for en længsel efter mit sande jeg. Det var mere en leg med identitet og køn.

Men for et menneske som er transseksuelt er det ikke en leg. Det er blodig alvor, i ordets bogstaveligste forstand, og det er et livsomvæltende valg at gå hele vejen ind i en ny krop og en ny identitet. Et valg som må kræve ufattelig mod og føles uendelig ensomt.

Derfor græder jeg, når jeg ser filmen om Or og hendes familie. Ikke af sorg, men fordi den fortælling om ubetinget kærlighed, som filmen viser, er så uendelig stærk. Og så uendelig gammel. Den fortabte søn vender hjem, nu som datter. Fedekalven er så i dette tilfælde slagtet på forhånd – den har jo betalt for hele balladen. Men kærligheden er intakt. Og jeg synes, det er så glædeligt, at vi lever i en verden hvor det – trods alt – kan lade sig gøre at elske uden forbehold.

Jeg ved ikke, hvordan et liv former sig, når man overvejer at skifte køn. Men jeg tænker, at det er fuldt af angst og tvivl en tid, men også af håb og glad forventning. Velkommen til dit nye liv, tænker jeg, om dig, der går med disse tanker, med det håb og den frygt – jeg håber, det bliver fyldt med lys.

Innlegg av gjesteblogger: Michael Funch

Tidligere medarbejder på STOP AIDS i Danmark og har deltaget som oplægsholder på en række workshops for andre hiv positive i Norge, som del af et samarbejde med Helseutvalget og daværende kollega Kim Fangen. Han er p.t. senior rådgiver på Nordisk Råd og har tidligere været ansat i Danske Kibbutzvenner, så har stor interesse både for menneskerettigheds- og Mellemøstspørgsmål. Michael er en glad homse, som i grunden går for lidt i dametøj.

Oslo Pride er Norges største og viktigste feiring av skeiv kjærlighet og mangfold. Hundrevis av frivillige ildsjeler går sammen om å arrangere en ti-dagers festival hvor alle får være akkurat den man er. Festivalen avholdes 18.-27. juni 2021

Kontaktpersoner

Rohan Sandemo Fernando

Pressekontakt

Kommunikasjonsrådgiver

rohan.fernando@oslopride.no

48104594